

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Foto: Hana Gottwaldová ●

Květen 2013

Otevři svá ústa za němého, za právo všech postižených

Přísloví 31,8

Kdo je největší v království

V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jedině takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. (Mt 18, 1-5)

Největší v božím v království? Přátelé: tak tuhle otázku znám leda z evangelia. Takovou otázku jsem od nikoho z vás neslyšel. Ptají se tak ale učedníci. A po čem se ptají? Jak je to s vládou a autoritou v království nebeském? Kdo tam má jaké postavení? Proč se učedníci ptají na postavení? Štve je Petr jeho výsadním postavením? Nebo mají své ambice? Že by to pro nás dnes bylo nějak ožehavé téma? O funkce běžně v církvi není zájem. Ani o funkce v Božím království. Otázce nerozumím.

Co jsem slyšel, když jsem text četl? **Kdo je největší?** Pak musí být někdo menší. Jako když si vojáci stoupnou v řadě od největšího do nejmenšího. Ježíš na otázku, kdo je největší – vojákům by radost neudělal – nepoví ten a pak ten, nerosovná do řady. Ale zavolá dítě a řekne: jestli se **neobrátíte, nebudete** jako děti, **nevejdete** do království nebeského. **Změní otázku pořadí:** první a poslední. **Na otázku zda vejde, či nevejde.** Milí učedníci, už se chcete stavět v království nebeském do řady, ale nejdříve se tam musíte dostat.

A co je k tomu zapotřebí? **Být jak toto dítě,** poví Ježíš, když předtím dítě zavolal a postavil jej do středu. To mi také zamotalo hlavu. Dítě. Co si Ježíš představoval? Má být ještě nezkažené, nevinné, nesobecké, poslušné, důvěřivé, skromné, upřímné, otevřené, vděčné, neodmlouvající, nehoní se za kariérou ani za slávou – to jsou všechno ideály nás rodičů. Dokážu vyrobit katalog, stejně dlouhý seznam nectností. Vždyť to dobře známe. Jak ty naše zlaté děti dovedou být neposlušné, ba i zlé, námi rozmazlené. Tato úvaha asi není správným směrem. Ať už si představujeme dětské vlastnosti jakkoli, jedině zůstává jisté. Dítě není velké. Ani vzrůstem, ani není dospělé. Dítě se o sebe postarat nedovede. A tak rozumím Ježíšově odpovědi na otázku učedníků: **kdo je větší v království Božím, jako odpovědi: Nikdo.** Je tam Otec nebeský a jeho děti (Mt 17, 25-26). Všichni tam jsou maličci a je o ně postaráno.

Kdo se pokoří a bude jako dítě, ten je největší v království nebeském. Pokořit se a být bezbranný jako dítě. Všechno odložit. Vědomosti a také chytráctví, prosazování a ostré lokty. Pocit, že se někdo zasloužil a měl by mít navrch, se zamítá. „A kdo přijme jedině takové dítě ve jménu mém, přijímá mne.“ Ježíš se zastává těch, kteří jsou bezbranní. Těch, kteří nemají zastání. **Zastane se jich** vůči

těm, s kterými se setkají a kteří jsou mnohdy jako na koni. Těch, na které mám odvalu se někdy vytahovat i já. Ježíš se staví na jejich nevýhodné místo. Říká: „Kdo přijímá někoho takového, přijímá i mne.“

Evangelium upoutává naši pozornost jiným směrem. **Porovnávat se** v Božím království? Porovnávat se, **to nám evangelická slušnost a výchova nedovolí.** Doopravdy nás nikdy nenapadne, že někdo je větší než já? Nenapadne nás, že jsme větší, než někdo jiný? Ale ano, pak slyšme z Markova evangelia 10, 43: **kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem.**

A když máme obavu, že je pro nás malý prostor, a potřebujeme si nějak polepšit, být větší, šikovnější a úspěšnější, obdivovanější a oblíbenější, uznávanější, pak si zpívejme píseň: **V království Božím místa dost**, dál kdo chce vejít, vzácný host. A dávejme jedni druhým prostor a respektujme se a uznávejme se. Radujme se z toho, že se smíme doplňovat. Pro všechny je dost místa a uplatnění.

Toť vše. Amen

Pavel Kalus

ilustrace: Ivan Steiger

Zápis

ze schůze staršovstva dne 11. 4. 2013

FINANČNÍ ZPRÁVA

K 31. březnu byly vybrány tyto prostředky: saláry – 56 580 Kč, sbírky – 18 945 Kč, dary členů – 4.600 Kč, dary nečlenů – 3.000 Kč, Jeronýmova jednota – 3.300 Kč, Hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty – 1.250 Kč

NOVÁ ČLENKA STARŠOVSTVA

Staršovstvo se rozhodlo povolat jako řádnou členku staršovstva Jitku Černošovou.

POVOLÁVACÍ LISTINA BR. MATĚJE OPOČENSKÉHO

Diskuse nad návrhem Tomáše Vokatého. Volba na pět (jak bylo původně navrženo) nebo deset let? Ponecháme otevřené do příště. Změna dohody o užívání telekomunikačních služeb: sbor bude hradit veškeré poplatky za užívání pevné telefonní linky včetně připojení k internetu v kanceláři bez ohledu na jejich výši + 8.000 Kč ročně na používání mobilního telefonu. Dohoda o příspěvku na bydlení – farní sbor se zavazuje 1 × ročně, a to v lednu, prověřit náklady na bydlení kazatele.

NOC KOSTELŮ

Od 17 hodin bude hrát divadlo DAMM pohádku pro malé i velké, od 18 hodin bude vernisáž výstavy, po ní ještě jedno divadlo (mládež sboru – Pierre a Pierre). Schválen honorář pro divadlo DAMM – 2.500 Kč.

SBOROVÝ VÝLET

- sestra Velátová nabídla pomoc při organizaci výletu
- Ortovi se ptali po našem výletě – možná by se přidal sbor Praha – Uhříněves

SBÍRKY

provedené – 31. 3. 2013: hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty – 1250 Kč
provést – 19. 5. 2013: sbírka pro Diakonii

RŮZNÉ

- Návrh Olgy Richterové: uspořádat nějaký program na počest Přemysla Pittera.
- Michael Otřisal: máme naplánováno dokončit s Romanem Horným dozvučení varhan.
- Termín volby kazatele: zatím se zdá, že většině více vyhovuje termín 21. července.
- Začneme prasklé halogenové žárovky nahrazovat led diodovými svítidly (je třeba se dohodnout na jednom typu) – návrh M. Otřisala.

Zapsal Tomáš Hrubý

Stezka života Hanky Gottwaldové

Hanka Gottwaldová dostala od příslovečných „sudiček“ do vínku hned několik dobrodružných dárečků, se kterými si vědí rady jen lidé opravdové životní odvahy. Neviditelnějšími byly následky dětské obrny, které jí vtiskly do rukou věrnou průvodkyni až kamarádku – hůl. Zacházela s ní ovšem tak šarmantně, že jsme ji mnozí vnímali spíše jako svérázný módní doplněk. Narodila se do manželství otce Jana, výrazného a programatického evangelíka, a matky Jany, trpělivé a stejně výrazné katoličky. Občas vroucí kotlík každodenního ekumenismu ji naučil intuitivně hledat společné grunty víry a stejně přirozeně opouštět a ignorovat všechnu náboženskou bižuterii, kterou jsme na ně navěsili. Naučila se bravurně orientovat a pohybovat se v různých křesťanských spiritualitách a vyhmátnout z nich to kristovské, to jest to jediné zajímavé na našem náboženském životě. A v neposlední řadě byla „navštívena nemocí“, která se postupně stala v našem kolektivním vědomí tou Nemocí – rakovinou. Několikanásobná vysokoškolačka Hanka v ní pro nás dostudovala ještě jednu vysokou. S genialitou opravdových mistrů se naučila balancovat na uzoulinké cestě horského hřbetu, který na jedné straně padá do žhavé víry v uzdravení a na druhé straně do pokorného přijetí kalicha, plněného dobrým Bohem. Z té naší obvyklé sinusoidy pádů a povstávání Hanka učinila stezku života, kdy to obojí člověk uchopuje v jeden okamžik, kde se mezi těmi protikladnými póly zajiskří a vznikne něco úplně nového. Pohyb směrem ke Stvořiteli, jenž je Alfou a Omegou, začátkem i koncem.

Pokud platí shora řečené, pak není ani trochu náhodné, že Hanka našla svůj duchovní domov v ekumenické komunitě v Taizé. Tohle společenství nemá cestu k pramenům jen ve svém štítu, ale snaží se ji žít se všemi teoretickými i praktickými důsledky. Na rozdíl od mnoha obnovných hnutí se nevrací do devatenáctého století, do reformačních časů století patnáctého a šestnáctého, ani do nepřetržitého proudu „pravé, orthodoxní“ víry. Kovaříčkům se neposmívá, ale váží si spíše Kováře, který jediný umí dát napít z pramene, kterým sám je. Hanka s celou svou životní zkušeností naprosto přirozeně vplynula do spirituality, která je od počátku až do konce služebnou. Ve své jednoduchosti se nevtírá, protože si nedělá nárok na to být pojišťovnou pravé cesty. Umí být přítelem na cestě k Příteli. Pro múzické duchy, mezi které Hanka nepochybně patřila, nabízí střízlivé symboly víry, která se ovšem může narodit jen a jen uprostřed naprosto jedinečného příběhu konkrétního a jedinečného konkrétního člověka, která se rodí ne v hluku liturgií, nýbrž v tichu, kdy se člověk odváží vydat se konečně na cestu do hlubin své duše. Hančiny fotografie jsou pokusem zachytit tu těžko přenosnou atmosféru neokázalého klidu, který si v Taizé podmaňuje i jinak až okázale „rozvrkočené“ mládí Evropy.

Více o výstavě fotografií Hanky Gottwaldové v článku Noc kostelů u nás bude počtvrté, str. 9–11.

Michael Otřísal

Milí přátelé ve vršovickém sboru,

je to již více než rok a půl, co jsme se s Katkou odstěhovali z Prahy a kdy jsem se s Vámi rozloučil. Často na Vás na všechny myslím a tak mi udělalo velikou radost, když mi Tomáš Hrubý napsal, zda bych se s Vámi nechtěl podělit o své domy z nového působiště.

Zdravím Vás tedy ze Žďáru nad Sázavou, kde bydlíme. Aniž bych to úplně plánoval, vrhnul jsem se celým svým časem do farářské práce. Ale nebyl bych to já, kdybych to trochu nekomplikoval. ☺ Pracuji totiž na poloviční úvazek ve sboru ve Sněžném (u Nového Města na Moravě) jako jediný farář. Na úvazek 0,4 pracuji jako druhý farář ve sboru v Sázavě, jehož je Žďár nad Sázavou kazatelskou stanicí, a na zbytek úvazku se starám o seniorátní mládež. Práce je to hodně, ale vzájemně se mohu obohacovat. ☺

Sněžné, ač má formálně asi 250 členů, je co do počtu aktivit a množstvím lidí při nedělních bohoslužbách spíš menší sbor. Kromě Sněžného k němu patří asi 10 malých okolních obcí a kazatelská stanice Křižánky. Pokud budete někdy u nás na Vysočině, tak kromě návštěvy u nás doporučuji navštívit i tuto obec. Je moc hezká a máme tam roubenou, památkově chráněnou chaloupku bez tekoucí vody, kde se scházíme k bohoslužbám. Romantiku dokreslují i velice milí starší usměvaví lidé, kterých se schází kolem deseti pravidelně. Celkově mohu říci, že práce ve Sněžném je romantická a jakoby ze starých časů. Cesty po návštěvách ve sněhem zavátých obcích, topení v kamnech hodinu před začátkem biblické, zmrzlý veliký kostel, kde máme při bohoslužbách i minus jeden stupeň, nebo řešení pronájmu zemědělských pozemků. ☺ Ale je to práce krásná a smysluplná, při které se dozvídám mnoho nových věcí a kdy se i otevírají nové životní obzory.

To sázavský sbor je v porovnání se Sněžným veliký sbor. Téměř 500 členů, bohoslužby navštíví v součtu (Žďár a Sázava) cca 70 – 80 lidí, dvě skupiny dětí v náboženství, 10 konfirmandů a mnoho dalšího. Zajímavé je, že polovina členů a také polovina aktivit se koná v kazatelské stanici ve Žďáře – kazatelská stanice je větší, než leckterý samostatný sbor jinde. Zde mám na starosti konkrétní věci – mládež, bohoslužby v domově pro seniory, náboženství si po týdně střídáme, pastorece ve Žďáře a pak co je potřeba. Novinkou, kterou jsme s kolegou Petrem Gallusem (první farář v Sázavě) začali po mém příchodu dělat, jsou pravidelné nedělní večerní bohoslužby (jednou za měsíc) v netradičním pojetí. Toto pojetí jsme minulý týden posunuli natolik, že se již nescházíme ve sborovém domě, ale udělali jsme tuto večerní bohoslužbu v místním hudebním klubu. Účast 60 lidí nás mile překvapila.

No a seniorátní mládež je radost – pracujeme v seniorátu již s konfirmandy napříč sbory během konfirmačních příprav a tak se podařilo, že v minulém roce stoupl počet účastníků seniorátních dní mládeže o 100 %. Z 12 na 24 lidí. ☺ Podařilo se zvolit seniorátní odbor mládeže (který zde několik let nebyl) a tak je práce radostná.

Celé, jak to tak po sobě čtu, je to takové radostné. Byť někdy má člověk pocit, že na některé věci je sám – farář, ač pracuje s lidmi, tak nemá žádné kolegy v kanceláři – tak vnímám všechnu svou práci jako požehnanou a radostnou. Vysočina je mentalitou rozdílná od Prahy a jiných krajů, má svá specifika, ale i své krásy. Sice například ve staršovstvu mají jen dva lidé z deseti e-mail, ale zase se tu dělá archová sbírka stromů na nějaké stavby, třeba. ☺ Sice jsou lidé vděční za návštěvu a nějakou společnou aktivitu, ale v době letního času je téměř nic z polí a zahrádek nedostane. A takto bych mohl pokračovat. Ale jedno je společné jak oběma sborům, ve kterých působím, tak i sboru vršovickému. Ve všech sborech je dostatek milých, ochotných a skvělých lidí, kteří mají sbor rádi, myslí na něj v modlitbách a bez jejichž pomoci by sbor nemohl fungovat. Jsem moc rád, že mohu sloužit jako farář právě na Vysočině a právě na venkovských sborech.

I osobní a volnočasový život je tu jiný, než jsem byl zvyklý. Člověk se musí naučit radovat z jiných věcí, než z jakých se radoval v Praze, a pak teprve může zjišťovat, že se mu tu líbí. Příroda nahradila společenské aktivity, zahrádka nahradila kulturu (ale jo, máme tu kino i divadlo, ale nehrají tam denně), častá setkání s přáteli v týdnu nahradily návštěvy o víkendu. Aktivitu v Ymce jsem nahradil dvěma jinými občanskými sdruženími, do kterých jsem se aktivně zapojil. Změna to byla veliká, a ještě chvíli potrvá, než se tu budeme cítit jako doma, ale já mám změny rád a vidím je jako příležitosti k dalšímu růstu.

Vršovický sbor pravidelně zpovzdálí sleduji, zejména díky možnostem internetu, a tedy vím, co se u Vás děje. Přeji Vám, ať se Vám daří s novým farářem, ať ta obří zásobna dětí ve sboru se nezmenšuje s postupujícím věkem dětí a ať Vám všem Pán Bůh žehná nejen při práci ve sboru, ale i mimo něj. Myslím na Vás. **Váš Miki Erdinger**

Evangelické obrazoborectví

Kapitola 1.

Stalo se dávno v 60. letech minulého století. V jídelně v Jirchářích byl obraz Miroslava Rady *Ležáky*. Obraz velký téměř jako Picassova *Guernica*. Námětem podobný Picassově *Guernice*. Na rozdíl od Picassova obrazu, který je v madridském Pradu, se k němu mohlo přiblížit a dokonce nebyl nikým hlídán (bohužel). A kdyby si ho chtěl někdo vyfotografovat, tak mohl. Nevím, jestli to někdo učinil nebo ne. Pokud ano, tak dobře učinil, protože *Guernica* stále existuje a spolu s ní miliony fotografií. Obraz *Ležáky* dopadl jako obec, které byl věnován.

Obraz byl v Jirchářích v jídelně několik roků. Jednou spadl. To se konec konců stává. Nejen že ho nikdo nepověsil zpátky – byl to obraz velký – ale zůstal opřený o stěnu v jídelně.

Nebylo to pěkné ani útulné a tak někdo rozhodl, že je nutné obraz uklidit. Tehdy – to již bylo v 70. letech – se vše uklízelo. Bohoslovci-brigádníci ho odnesli vedle do učebny a umístili za klavírem. Tam byl asi další dva roky a jak normalizace pokračovala, tak tím víc se uklízelo. Místo znepokojujících *Ležáků* se objevila v jídelně uklidňující reprodukce *Hradčan*. Jenže co s obrazem, který je v učebně za klavírem. Přišel nový ředitel semináře M. Biháry a ten vzkázal malíři velice nevybíravě, ať si obraz odveze. Když se tak do týdne nestalo, nařídil uklízečce Blažence, aby s tím něco udělala. I stalo se. Obraz zmizel v jirchářských popelnicích. Tehdejší děkan Amedeo Molnár měl slabost pro dějiny a občas fušoval i do dějin umění. Když se to dozvěděl, vzplál hněvem. Chtěl jsem napsat *spravedlivým* hněvem, ale to bych ho příliš chválil, protože jinak Amedeo patřil k fakultním normalizátorům.

Ředitel Biháry pár dnů chodil jako spráskaný pes, protože obraz měl cenu tehdejších 40.000 Kčs. A můj přítel Kozlík, kterého vyhodili z fakulty těsně přede mnou a pracoval manuálně, mu zlomyslně vzkazoval, jestli nechce půjčit tři stovky.

Kapitola 2.

Vzpomněl jsem si na tuto příhodu o Velikonocích. Na Květnou neděli byl v jednom torontském presbyteriánském kostele koncert z velikonoční části Händlova *Mesiáše*. Moje žena Maria zapůjčila k této příležitosti obraz *Vzkříšení*. Obraz byl během koncertu na malířském stojanu. Někteří lidi si ho všimli, jiní ne. To už je údělem výtvarného umění. Na Velký pátek tam již obraz nebyl a rovněž chyběl o Velikonocí neděli. Po chvíli jsme ho v jedné místnosti našli, nebyl za klavírem, ale vedle něj. Stojan byl použit k jinému účelu. Nepostihl ho ani osud *Guernicy*, aby byl v některé z předních galérií, ani osud zničených *Ležáků*. Pro jistotu jsme ho odvezli domů. Stojan si, doufám, odvezeme příští neděli.

Kapitola 3.

Jiří Ort mě dlouho vybízel, abych napsal nějakou vzpomínku na faráře Viléma Jelínka. Minulý týden mi připomněl Tomáš Hrubý, že jsem stále nic nenapsal. Tak tímto alespoň částečně plním svůj slib.

V modlitebně v Charkovské 19 visela klasická vybledlá reprodukce evangelických symbolů bible a kalicha. Jednoho dne jsem přišel do kostela a místo toho tam byl zcela nový obraz. Což o to, někdy v modlitebně byla nová kamna, jindy židle, tentokrát znak církve. Přišlo k ohláškám a farář Jelínek sestoupil z kazatelny, ale tam kazatelna nebyla, takže odešel od Stolu Páně a stoupl si doprostřed modlitebny a ukázal na stěnu nad Stolem Páně: „Máme zde nový obraz od Miroslava Rady. Je na něm Bible a kalich. Bible není zavřená kniha, ale je zde otevřená. To připomíná, že ji máme číst. Kalich je udělán zpředu, protože máme k němu vzhlízet jako k naději, ale zároveň je zde kružnice. Tak vypadá kalich,

když do něj nahlížíme při Večeři Páně. To nám připomíná, že máme z kalicha pít. A řecká písmena alfa a omega symbolizují počátek a konec. Jsou to počáteční a poslední písmena řecké abecedy.“

Jindy při konfirmačním cvičení se nás zeptal, proč má Ježíš Kristus v obrazech Miroslava Rady úzké kalhoty – tehdy moderní *trubky*. „Protože patří do této doby.“

Když se vdávala moje sestra Olga 17. listopadu 1963, objevil se poprvé u nás v modlitebně i můj bratr Jeroným, kterého by v té době do kostela nikdo nedostal ani párem volů. S úžasem hleděl na zcela moderní obrazy, které byly v předsálí. Tehdy takové obrazy nebyly ani v katolických kostelech, natož u evangeliků. Netrvalo dlouho a objevily se i ve farní místnosti v Žitomířské ulici obrazy Pavla Rejchrtá.

Vršovice měly v té době štěstí, že zde byl malíř Miroslav Rada, ale asi by se těžko prosadilo něco nového, kdyby za tím novým nestáli lidé jako Vilém Jelínek, Ctirad Novák v Kutné Hoře či Bedřich Šurman v Kobylisích. Lidi, kteří měli vztah k umění a kteří dokázali tento vztah předat mladší generaci, jako jsme byli my.

Aleš Březina – Toronto, 3. dubna 2013

Noc kostelů u nás bude počtvrté

V různých diskusích jsem slyšel velmi různé názory na akci zvanou Noc kostelů. Od vyhroceného „co dobrého může přinést Noc kostelů, když noc je symbolicky časem vlády zla?“ až po většinově ochotné připojení se k akci, při které můžeme pozvat zájemce do našich sborů, představit jim místa, kde se scházíme, a třeba na ně nechat působit cosi jako atmosféru coby pozvánku na jindy. Nahlédnutím na www.nockostelu.cz zjistíme, že se akce účastní množství křesťanských sborů a farností z našeho okolí; počtvrté za sebou se k ní připojuje i náš sbor.

Jak zjistíte z programu (stručný program „naší“ Noci kostelů je otištěn na zadní straně sborového programu), příliš „noční“ letos nebudeme. Je to dáno zejména tím, že začínáme divadelní pohádkou (nejen) pro děti – tedy již v 17 hodin – a očekává se, že všechny tři body programu (ještě jedno divadelní představení a vernisáž výstavy fotografií) skončí okolo 20. hodiny.

Při tvorbě programu se letos vycházelo převážně z „domácích“ zdrojů; výjimkou je právě zmiňovaná pohádka. Ale vlastně ne tak docela: s nejvyšší pravděpodobností se bude jednat o tři pohádky z pera Hanse Christiana Andersena (*Císařovy nové šaty*, *Slavík*, *Princezna na hrášku*) a v sestavě divadla DAMM je kromě jiných provede i člen našeho sboru Kryštof Míka.

„Hana Gottwaldová: Fotografie Taizé. Vernisáž výstavy fotografií a textů z cest do Taizé,“ hlásá program, že jeho druhým bodem bude dlouho chystaná a odsouvaná, pro mnohé z nás skutečně citová záležitost, výstava z díla předčasně zesnulé Hanky Gottwaldové, dlouholeté členky našeho sboru. Výběr fotografií totiž nebyl vůbec

snadný, jak potvrzuje Ondřej Rada, který má na provedení akce největší podíl. „Hančina rodina nám laskavě zapůjčila opravdu velké množství jejích fotografií různých námětů a velikostí. První předvýběr dělal Michael Otrřisal, druhý jsem z vybraných fotografií dělal já. A protože z té záplavy (skoro neubývajících) fotografií bylo stále těžší vybírat, tak jsme finální výběr udělali společně.“ Fotografie Hanky Gottwaldové spojuje něco, z čeho se dá vyzorovat její pokorné uchvácení životem a celým Božím stvořením. Příroda, člověk, architektura – to jsou tři základní okruhy, kterými se fotografie zabývají. Fotograficky asi nejkvalitnějším Hančiným počinem jsou fotografie z jejího dlouhodobého pobytu v německé Míšni Nejvíce fotografií se týkalo francouzského Taizé, které bylo pro Hanku jakýmsi druhým či duchovním domovem. Více se Hance Gottwaldové a jejímu vztahu k Taizé s jeho komunitou věnuje článek *Stezka života Hanky Gottwaldové*, který najdete na straně 5 tohoto čísla Katakomb.

V tuto chvíli zbývá ještě poměrně dost práce, jak říká Ondřej: je nutno nechat některá fota zvětšit, celek rozvrhnout a adjustovat do nových rámu a pak výstavu pověsit ve výstavní hale sboru. Nicméně 24. května bude vše na svém místě. Přijďte se potěšit, případně i zavzpomínat.

Poslední bod letošního programu Noci kostelů přinese mládež vršovického sboru: zahrraje existenciální aktovku *Pierre a Pierre*. Poměrně pozoruhodné až výstřední mně připadalo, že se jedná o hru pro šestnáct postav; na můj dotaz také režisérka Anna Trojanová připustila, že zájem zahrát si mělo právě šestnáct mládežníků a Jan Škrob tedy psal na zakázku pro těchto šestnáct lidí. „Vymyslet to nebylo lehké,“ připouští autor, „každopádně všech šestnáct postav na pódiu najednou nikdy není. Vycházím z tradice absurdního dramatu, ale zároveň je to trochu víc při zemi, blíž realismu. Současně je to hra křesťanská a na prvním místě o lásce a o různém přijímání jinakosti,“ popisuje Jan Škrob žánr chystaného představení. „Trochu absurdity, trochu komična a nosná myšlenka v pozadí,“ upřesňuje Anička Trojanová, absolventka konzervatoře a tedy jako největší profík v souboru „přinucená“ sama nehrát („...kromě jedné písně a pár šteků...“) a vést ostatní. „Režie mě baví, nemám v ní žádné vzdělání, ale tak nějak intuitivně se snažím přivést ostatní k tomu, co se skrývá za jejich postavami, snažím se nabízet různé interpretace a pak si to zkrátka nějak sedne,“ vysvětluje své režijní pojetí. „Dbám hodně na technické detaily používání hlasu, často mi na amatérských souborech vadí, že jim třeba není dobře rozumět, že mluví potichu nebo rychle. To mě baví, protože to má okamžitý efekt. Jsem spíš vlastně taková odstraňovačka zbytečných chyb, které si amatérští herci sami neuvědomí, a zbytek je už jen výsledek nadšení samotných herců.“

Pierre a Pierre se odehrává v pařížské kavárně, přestože Jan Škrob v Paříži nikdy nebyl. „Není úplně důležité, kde se děj odehrává, ale pařížská kavárna je něco, co v člověku vyvolává nějaké asociace, představí si nějakou atmosféru,“ domnívá se. Při své premiéře v prosinci 2012, na festivalu Svátí blázni (festival amatérských divadel, který se koná ve sboru ČCE Praha – Nusle), byla hra přijata příznivě, jak

prohlašují oba protagonisté. Je to jejich druhá spolupráce (první byla hra *Kapesní brouček*) a jak shodně prohlašují, poslední slovo určitě neřekli. Zdá se mi v každém případě potěšující, že se vršovická mládež věnuje takovéto aktivitě; a jestli se jejich představa pařížské kavárny shoduje s tou vaší, musíte zkontrolovat sami. Nejlépe na Noci kostelů.

Tomáš Hrubý s pomocí Ondřeje Rady

Obětavost v našem sboru v roce 2012

Pokud jste byli na výročním shromáždění sboru 24. března t. r., vyslechli jste mimo jiné také podrobnou zprávu o hospodaření sboru s finančními prostředky v roce 2012. Jako každoročně podáváme touto cestou informace o obětavosti členů našeho sboru – tedy i pro ty, kteří na shromáždění nebyli.

Hlavním příjmem jsou saláry (to je dar sboru – církvi). Salár se očekává od každého řádného člena sboru (církve) – výdělečně činného a důchodce. V roce 2012 obdržel sbor od 70 plátců (jednotlivci, rodiny) 302.735 Kč, tj. o 7735 Kč více než v r. 2011. Všimněme si, že 26 plátců salár zvýšilo, 33 platilo stejně, 11 snížilo. Skladba salárů je následující: ve výši 300 – 900 Kč bylo 8 plátců, 1000 – 2000 Kč bylo 24 plátců, 2100 – 5000 Kč celkem 20 plátců a 18 platilo více, a to v celkové částce 192.135 Kč, což je 63,5% z celkové částky obdržených salárů. Díky patří všem.

Obětavostí však nejsou jen saláry. Jsou to dále sbírky při shromážděních, různé osobní dary, celocírkevní sbírky (Diakonie, Jubilejní toleranční dar, Jeronýmova jednota, církevní tisk aj.). V tom případě zjišťujeme částku 461.000 Kč, což je o 27.000 více než v r. 2011.

Touto zprávou chceme připomenout důležitost placení saláru a dle možností jeho zvyšování, což se nám v průběhu let trochu daří, třebaže se nám několik dobře přispívajících členů přestěhovalo, eventuelně zemřelo. I po schválení zákona o restitucích musíme určitě počítat s nutným zvyšováním obětavosti, chceme-li si sbor v plném rozsahu zachovat. Salár můžete platit hotově při shromáždění, nebo přes banku. Náš účet je u České spořitelny č. 0280963329/0800. Variabilní symbol je 10 (Jeronýmova jednota 20) a vaše číslo, které je uvedeno na adrese Sborového dopisu. Těm, kteří platí složenkou, ji připojujeme v příloze.

V závěru této zprávy připomínáme ještě důležitou roční sbírku Jeronýmovy jednoty (*solidární pomoc sborům, které potřebují rekonstruovat své sídlo*, pozn. red.). Náš sbor býval v porovnání k počtu členů sboru mezi nejlepšími dárci. Žel v posledních letech zde naše obětavost klesá. V roce 2012 to bylo již jen 17.030 Kč (13.550 od 26 plátců a 3480 Hlavní dar lásky o Velikonocích). Pamatujte, prosím, na tuto sbírku – do konce května buď hotově na archovou sbírku, nebo složenkou, kterou Vám také připojujeme.

Emil Veber

Recept

Sýrová roláda naše

Suroviny na 2 roládky:

2 balíčky tvrdého plátkového sýra (větší rozměr) např. Eidam asi 12 plátků
20 – 30 dkg šunky.

1/2 tmavě zelené papriky a 1/2 červené papriky – na ozdobu

Náplň:

3 vejce natvrdo (vystydlé rozkrájené na kostičky nebo raději nastrouhané nahrubo)

1 větší, nebo 2 menší tavené sýry vhodné jsou hodně měkké nejř. smetanové,

6 dkg másla

2 lžíce majolky (nemusí být, pak přidáme trošku másla)

kyselá okurka nastrouhaná najemno

malinká cibulka nakrájená nadrobounko – můžeš vynechat

zelená petrželka hladká – nebo pažitka či kopr nebo bazalka atp.

špetka soli a pepře – pozor, sýry jsou většinou již slané

trochu hořčice a kdo chce i trochu kečupu, ale pozor, bude to pak růžové

Máslo a tavené sýry spolu utřeme a přidáme majolku a všechny ostatní složky náplně a dobře vmícháme. Na plech položíme kus alobalu (nebo naskládáme plátky sýra tak, aby se asi jedním centimetrem překrývaly. Vložíme do trouby vyhřáté na 150 °C a počkáme, až se sýr spojí. Vytáhneme z trouby a i s alobalem stáhneme z plechu na vál. Sýr pokryjeme plátky šunky, rozetřeme na něj náplň. Pomocí alobalu pevně svineme do rolády, celou ji do alobalu zabalíme a dáme do ledničky, aby se roláda usadila, ztuhla a pěkně se krájela. Krájíme mírně šikmě a přiměřeně „tlustě“. Pokud náplň zbyde, je to výborná pomazánka na chlebičky.

Dobrou chuť!

Jiří Cuc

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangnet.cz; http://www.facebook.com/cce.vrsovice
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Tomáš Hrubý;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč